

Blizgantys karoliai

Karolina tik norėjo šiek tiek ilgiau palaikyti karolius.

Karolina Marin
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko Argentinoje.

Karolina šokinėjo per kiemą. Jos draugė Izabela buvo lauke.

Izabela pamojavo. „Eikš, pažaisim!“

Karolina nuėjo per kiemą link Izabelos namų.

Izabela įkišo ranką į kišenę. „Noriu tau kai ką parodyti“, – pasakė ji. Tada ji išsitraukė gražiausius karolius, kokius tik Karolina kada nors matė! Maži brangakmeniai taip ryškiai blizgėjo.

„Tai mano mamos, – pasakė Izabela. – Ji leido šiandien su jais pažaisiti. Pažvelk į juos saulėje.“

Izabela iškėlė karolius prieš šviesą. Brangakmeniai žėrėjo šimtais vaivorykščių. Jie buvo tokie gražūs!

„Dabar pažaiskime slėpynių!“ – pasiūlė Izabela.

„Gerai, – atsakė Karolina. – Galiu padėti pasaugoti karolius.“

„Ačiū!“ Izabela padavė Karolinai karolius, o Karolina įsidėjo juos į kišenę.

Netrukus atėjo metas Karolinai eiti namo. Atsisveikindama Izabela nepaklausė apie karolius. Ji tikriausiai pamiršo. Ir Karolina jai nepriminė.

Parsinešusi karolius namo, Karolina pasijuto šiek tiek negerai. Bet ji norėjo juos paturėti šiek tiek ilgiau. Ji nepaisė blogo jausmo ir pasidėjo karolius po pagalve.

Kita diena buvo šeštadienis. Karolina atliko savo darbus ir išėjo į lauką žaisti. Ji visai pamiršo apie karolius.

„Karolina! – pašaukė tėtis. – Ar gali ateiti?“

Karolina įbėgo į vidų. „Kodėl kvietei?“

Tėtis rankoje laikė karolius. „Mama rado po tavo pagalve. Kieno jie?“

„Jie Izabelos.“ Karolinos akis užtvindė ašaros. „Kol žaidėme vakar, saugojau juos kišenėje. Bet tada nusprendžiau parsinešti juos namo.“

Mama prisėdo su Karolina ant sofos. „Ačiū, kad pasakei tiesą. Ką, tavo manymu, turėtum daryti?“

Karolina tylėjo. Ji pagalvojo apie Jėzų. Jis norėtų, kad ji būtų sąžininga ir grąžintų karolius.

„Turėčiau grąžinti juos Izabelai ir atsiprašyti“, – pasakė Karolina. Kai tik ji tai pasakė, blogas jausmas dingo. Ją užliejo šiluma.

Karolina nuėjo į Izabelos namus.

„Labas“, – tarė Karolina. Tada padavė Izabelai karolius. „Atsiprašau, kad juos pasilikau. Ar atleidi man?“

„Taip! – atsakė Izabela. – Ačiū, kad sugrąžinai.“ Tada nusišypsojo. „Nori vėl žaisti slėpynių?“

„Taip! Tu skaičiuok pirma, o aš pasislėpsiu!“

Tą vakarą Karolina meldėsi: „Brangus Dangiškasis Tėve, atleisk man, kad pasilikau karolius. Ir dėkoju, kad padėjai man viską ištaisyti.“

Karolina vėl pajuto šilumą. Ji džiaugėsi, kad galėjo padaryti tai, ko norėjo Jėzus. ●

GALIU ATGAILAUTI

Mes visi kartais priimame neteisingus sprendimus. Tačiau dėl Jėzaus Kristaus ir jo Apmokėjimo galime pasikeisti ir viską ištaisyti. Tai vadinama atgaila. Kai atgailaujame, atsiprašome tų, kuriuos įskaudinome. Bandome ištaisyti klaidą. Meldžiame atleidimo. Darome viską, kad daugiau nepadarytume tokio neteisingo pasirinkimo. Tada galime gauti atleidimą ir jausti Dangiškojo Tėvo siunčiamą ramybę.

